

Sygn. akt IV Ca 751/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Paulina Wawrzynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R.

przeciwko M. M. (dawniej Z.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt I C 76/15 upr.

1. oddała apelację;
2. zasądza od M. M. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Paulina Wawrzynkiewicz

Zarządzenie: odpis wyroku doręczyć powodowi i pełnomocnikowi pozwanej.

Paulina Wawrzynkiewicz

Sygn. akt IV Ca 751/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 23 lutego 2016r., sygn. akt I C 76/15 upr. w pkt. I zasądził od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w R. kwotę 682,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2014r. do dnia zapłaty, zaś w pkt. II zasądził od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w R. kwotę 227,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W apelacji pozwana zaskarżyła wyrok w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów sądowych w całości.

Skarżąca sformułowała zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tj.: art. 233 § 1 k.p.c.

a) poprzez błędną, niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodu z aktu notarialnego z dnia 12 lipca 2007r., z którego w oczywisty sposób wynika, że pozwana sprzedała nieruchomości położoną przy ul. (...), na którą

zawarta była umowa sprzedaży energii elektrycznej z dnia 1 stycznia 2001r., a zatem dochodzenie przez powoda opłat za korzystanie z energii elektrycznej za lata 2013 – 2015 od pozwanej należało uznać za całkowicie niezasadne;

b) zeznań świadka T. M. złożonych na rozprawie w dniu 16 lutego 2016r. poprzez niedanie im wiary w zakresie, w jakim świadek zeznał, że w sierpniu 2007r. będąc w siedzibie (...) rozwiązał umowę sprzedaży energii elektrycznej z uwagi na sprzedaż mieszkania przy ul. (...);

c) zgłoszenia nr (...) T. M., z którego wynika że powód już w 2007r. otrzymał zgłoszenie nowego adresu korespondencyjnego pozwanej oraz posiadał jej właściwy adres do doręczenia, który to dokument w zestawieniu z pozostałymi wskazuje na wypowiedzenie umowy sprzedaży energii elektrycznej z 1 stycznia 2001r. w 2007r. przez T. M.;

d) dokumentu z 13 października 2008r., z którego wynika że powód już w 2008r. posiadał właściwy adres do doręczeń, oraz który to dokument w zestawieniu z pozostałymi wskazuje na wypowiedzenie umowy sprzedaży energii elektrycznej z 1 stycznia 2001r. w 2007r. przez T. M..

Skarżąca zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i obarczenie pozwanej negatywnymi skutkami procesowymi nieposiadania przez nią dowodu z wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej dokonanego w 2007r. – sprzed 9 lat, podczas gdy nie ma racjonalnego uzasadnienia ani też obowiązku przechowywania takich dokumentów przez osoby fizyczne przez tak długi okres czasu, zwłaszcza że podmioty gospodarcze mają obowiązek przechowywania dokumentacji przez maksymalnie 5 lat, zatem obciążenie pozwanej ciężarem dowodu w tym zakresie należy uznać za sprzeczne z prawem, tym bardziej, że pozwana w latach 2007-2015 nie otrzymywała od powoda żadnych wezwań do zapłaty ze strony powoda tytułem usług związanych z dostawą prądu do nieruchomości przy ul. (...);

b) art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie w wyroku odsetek za opóźnienie od dnia 1 lipca 2014r., podczas gdy wszystkie wezwania do zapłaty były kierowane w stosunku do pozwanej przez powoda na błędny adres, jak również bezspornym jest że powodowa spółka od co najmniej 2008r. posiadała właściwy adres do doręczeń pozwanej, zatem orzeczenie w tym zakresie również jest nieprawidłowe i krzywdzące dla pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego, apelacja pozwanej jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sprawa niniejsza z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość rozpatrywana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c. t.j. na zarzucie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. i nie popełnił błędów w istotnych dla sprawy ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy niezwykle wnikliwie i starannie dokonał oceny materiału dowodowego oraz w sposób przekonywujący i logiczny uzasadnił swe rozstrzygnięcie.

Prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że pozwana jako strona obowiązującej umowy jest zobligowana do regulowania należnych kwot za dostarczoną energię elektryczną do lokalu przy ulicy (...).

Sąd Okręgowy zgadza się z Sądem I instancji, iż wobec niedopełnienia przez pozwaną obowiązku zawiadomienia o zmianie właściciela lokalu, nie doszło do zdemontowania licznika, co skutkuje uznaniem, iż pozwaną cały czas łączyła umowa z powodem. Zgodnie z § 6 zawartej pomiędzy stronami umowy obowiązkiem odbiorcy było powiadomienie pisemnie sprzedawcy o zmianie użytkownika lub tytułu prawnego do korzystania z lokalu z 7-

dniowym wyprzedzeniem z uzgodnieniem daty zdemontowania licznika energii elektrycznej. Z treści tego zapisu wynika również, iż w przypadku niedopełnienia powyższego obowiązku odbiorca będzie obowiązany do zapłaty należności za energię elektryczną pobraną do czasu demontażu układu pomiarowego. Z akt niniejszej sprawy wynika, iż licznik energii elektrycznej nie został zdemontowany – nie został również przepisany na nowych właścicieli. Należy również podzielić pogląd Sądu Rejonowego, iż o nierozwiązaniu umowy sprzedaży energii elektrycznej świadczy to, że pozwana i jej mąż mieli świadomość, że nabywcy mieszkania płacili za prąd w oparciu o faktury wystawione na nazwisko pozwanej i jej męża („Państwo Ś. płacili za prąd na umowę sporządzoną na nas” – zeznania świadka T. M. k. 135). Ponadto pozwana już w sprzeciwie podnosiła, że nabywcy nieruchomości – małżonkowie Ś. dokonywali kradzieży energii elektrycznej, ponieważ mieli wiedzę, że wskutek błędu powoda rachunki za prąd przychodziły na nazwisko pozwanej. Jeżeli pozwana rozwiązałaby umowę z powódką, wówczas doszłoby do demontażu licznika energii, zaś faktury nie byłyby wystawiane na byłych właścicieli nieruchomości, tylko na nowego odbiorcę. Ponadto słusznie wskazuje Sąd Rejonowy, iż pozwana nie dopełniła obowiązku poinformowania powoda o zmianie adresu do korespondencji. Zgłoszenie nr (...), na które w zarzutach apelacji powołuje się pozwana, dotyczy zmiany danych do korespondencji dotyczącej umowy zawartej na potrzeby garażu, a nie umowy sprzedaży energii elektrycznej na potrzeby mieszkania przy ulicy (...).

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 6 k.c. również nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem to na pozwanej wobec zakwestionowania przez powoda otrzymania dokumentu wypowiedzenia umowy spoczywał ciężar udowodnienia tej okoliczności. Zgodnie z zasadami obowiązującymi na gruncie postępowania cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Reguły wyrażone w powołanych przepisach nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, jak również Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania dowodów z urzędu, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Argument podnoszony przez pozwaną, że nie można od niej wymagać, aby przechowywała wypowiedzenia umowy o energię elektryczną przez tak długi okres czasu, nie zasługuje zatem na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego niezrozumiałe jest twierdzenie pozwanej o braku konieczności przechowywania takiego dokumentu jak wypowiedzenie umowy sprzedaży energii elektrycznej. Sprostanie temu obowiązkowi, który należałoby poczytać w kategorii dołożenia należytej staranności, uczyniłoby możliwym udowodnienie niezasadności dochodzonych przez powódkę roszczeń.

Prawidłowo ocenił także Sąd Rejonowy, iż zeznania pozwanej oraz jej męża na okoliczność wypowiedzenia umowy sprzedaży dla mieszkania przy ul. (...) w J. są niespójne i nielogiczne. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że pozwana wraz z mężem twierdzili, iż nie posiadają na piśmie potwierdzenia rozwiązania umowy, ponieważ nie mają obowiązku przechowywania takiego dokumentu przez tak długi okres czasu, a następnie zeznali, iż T. M. w ogóle takiego potwierdzenia nie otrzymał („mąż mówi, że nie dostał potwierdzenia złożenia wypowiedzenia k.104, „nie dostałem egzemplarza tego pisma o wypowiedzeniu” k.135).. Poza tym należy wskazać na to, że pozwana wskazywała, iż posiada wyłącznie potwierdzenie rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczanej do lokalu (zeznania pozwanej k.74), zaś świadek T. M. twierdził, że żadnego potwierdzenia nie dostał (zeznania świadka k. 135).

Reasumując, należy uznać, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest prawidłowe, w pełni uzasadnione zarówno faktycznie jak i prawnie, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. w związku z § 6 pkt 2 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych zasądzać od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika.

Paulina Wawrzyńkiewicz